

Everghetinos - Tema 19 (1) (Ρουμανικά, Romanian)

Supunerea este de neapărată

trebuință. Care este folosul ce vine din aceasta și cum se dobândește

1. Din Viața Sfântului Teodosie Chinoviarhul

După ce Sfântul Teodosie a atins vârsta înțelepciunii, sufletul i-a fost cuprins de dragoste pentru viața călugărească și, părăsindu-și ținutul, a mers la Ierusalim. După ce s-a închinat cu sfințenie la Locurile Sfinte, un gând îl frământa neîncetat: cum să înceapă oare să se nevoiască și ce petrecere să aleagă, cea cu desăvârșire singuratică și pustnicească, sau cea dimpreună cu alți frați evlavioși, care năzuiesc spre același țel? Să viețuiască în isihie de unul singur nu dorea, cel puțin pentru o vreme, gândind că este primejdios, necercat cum era, să se lupte singur cu duhurile viclene. «Nici un ostaș din lume spunea nu este atât de îndrăzneț și covârșit de negliobie încât, fără pic de iscusință și nedeprens cu războiul, să se arunce dintr-odată din rând în mijlocul dușmanilor. Cum aș putea atunci eu, care nu mi-am deprins încă mâinile la luptă și degetele la război și nici nu m-am încins cu putere de sus, să pornesc la luptă, într-o astfel de încheștare mult mai primejdioasă și mai nesigură: împotriva începătorilor, puterilor și a stăpânitorilor întunericii veacului acestuia, împotriva duhurilor răutății? Nu îmi rămâne decât să ucenicesc, mai întâi, pe lângă Părinți sfinți, care bine s-au nevoit, și, după ce mă voi fi deprins îndeajuns de la ei cu lupta împotriva vrăjmașilor gândiți, să secer la timpul potrivit și roadele isihiei». ([περισσότερα...](#))